

Arrest

nr. 136 406 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DANEELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als *“bloedverwant in neergaande lijn”* van haar Italiaanse schoonzoon. Op 20 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2 Op 17 maart 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), als *“bloedverwant in neergaande lijn”* van haar Italiaanse schoonzoon.

1.3 Op 9 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 22 september 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.03.2014 werd ingediend door:

Naam: T(…)

Voornaam: N(…)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in neergaande lijn (…) of die te hunnen laste zijn (…).”

De betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest, noch op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: om dit aan te tonen legt betrokkene een verklaring van de echtgenote van zijn neef voor waarin deze verklaart sommen geld te hebben meegenomen in naam van de dochter van betrokkene. Aangezien dit een verklaring op eer betreft die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden kan deze verklaring niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de Italiaanse schoonzoon.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Het ‘Certificat de non propriété d’immeubles immatriculés’ van 23.08.2013 slaat immers enkel op het feit dat betrokkene geen onroerende goederen heeft in Tunesië. Het document bevat geen enkele informatie over het inkomen van betrokkene in Tunesië of de wijze waarop zijn in haar bestaansmiddelen, tot vertrek naar het buitenland, heeft voorzien. De loonfiches van de schoonzoon vormen evenmin een bewijs dat betrokkene reeds in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Er dient daarbij trouwens bijkomend te worden opgemerkt dat aan de hand van de loonfiches van de referentiepersoon evenmin kan worden vastgesteld dat betrokkene heden ten laste kan zijn van de referentiepersoon. Immers zonder bijhorend arbeidscontract kan niet ingeschat worden wat de aard van het contract is (van onbepaalde of bepaalde duur) en dus evenmin de beschikbaarheid van de bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.” (...)

2. Over de onontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast.

Artikel 39/79, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;”

Gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft de verzoekende partij er geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen en is de vordering tot schorsing zodoende onontvankelijk. Ook de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten, is blijkens het bepaalde in voormeld artikel 39/79, § 1, eerste lid van rechtswege geschorst. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert zij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verweerster motiveert haar beslissing tot weigering van de aanvraag tot recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie als volgt: (...)

Verder motiveert verweerster: (...)

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing afdoende te motiveren.

Uit de officiële aanvraag van verzoekster blijkt dat zij volgende documenten overhandigd aan de gemeente, te weten: een uittreksel geboorteakte van haar dochter, en de huwelijksakte van haar dochter, waarbij het bloed -of aanverwantschap met de burger van de Unie werd bewezen.

Bovendien werden een reispas, een attest van onvermogen uit het land van herkomst, en bewijzen van financiële steun uit het verleden overgelegd.

Aan betrokkene werd enkel verzocht om bijkomend bewijzen voor te leggen van de inkomsten van de referentiepersoon (zie bijlage 19ter) dit om het 'ten laste zijn' te kunnen aantonen. Hiervoor werd door verzoekster bijkomend een verklaring op eer van een familielid voorgelegd, een bewijs dat verzoekster niet over onroerende goederen beschikt en een aantal recente loonfiches.

Zoals verweerster weet, betreft het 'ten laste zijn' een feitenkwestie, en mag dit op alle mogelijke manieren bewezen worden (Zie: HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat in casu verweerster haar 'eigen criteria' toepast om dit ten laste zijn te beoordelen, en er geen/onvoldoende rekening gehouden werd met de door verzoekster voorgelegde stukken, hetgeen dus in strijd is met de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie.

De criteria van verweerster zijn dan ook te streng en gebaseerd op een eigen interpretatie van het begrip 'ten laste zijn'.

Aangaande de geldtransfers die worden gestaafd aan de hand van een verklaring op eer, stelt verweerster: (...)

Volgens verweerster kan deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst (sic). Uit deze standaardformulering blijkt dan ook de onvoldoende motivering van de beslissing door verweerster.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerster hiervoor niet het minste onderzoek heeft verricht, hetgeen nochtans perfect binnen haar mogelijkheden ligt (ter illustratie kan worden verwezen naar de praktijk van verweerster die als het herkomstland dusdanig afgelegen ligt dat geldtransfers onmogelijk zouden zijn, verweerster dan controleert of het gebied zo afgelegen is dat het bewijs van overschrijvingen niet kan worden geleverd).

Dat verweerster geen dergelijk onderzoek heeft verricht, niettegenstaande in de gelegaliseerde verklaring op eer werd meegedeeld dat er sinds oktober 2010 tem. juni 2012, 1.500,00 euro werd getransfereerd.

Ten onrechte stelt verweerster in de bestreden beslissing - dat de loonfiches van de referentiepersoon geen bewijs vormen dat verzoekster op heden ten laste is van de referentiepersoon, dit terwijl de voorgelegde stukken weldegelijk een bewijs van tenlasteneming vormen.

Uit het attest van woonst met gezinssamenstelling afgeleverd door de gemeente Liedekerke op 17/12/2013, en deel uitmakend van het administratief dossier blijkt dat verzoekster officieel bij de referentiepersoon en haar dochter werd ingeschreven.

Uit dit feitelijk gegeven alleen al blijkt impliciet dat verzoekster - in tempore on suspectu, ruim voorafgaandelijk aan de aanvraag - werd onderhouden door de referentiepersoon.

Indien de Raad van oordeel zou zijn, dat dit element thans geen deel kan uitmaken van de beslissing in huidige voorliggende aanvraag, wijst verzoekster erop dat enkel het inkomen van de referentiepersoon

dient te komen vast te staan, hetgeen werd bewezen aan de hand van de overlegging van recente loonfiches, waaruit het financiële onderhoud dient te kunnen worden van afgeleid.

Verweerster gaat hier immers een bijkomende voorwaarde aan toevoegen, namelijk door te gaan stellen dat zij de duur van de beschikbaarheid van de bestaansmiddelen niet kan nagaan.

Gezien verzoekster reeds sinds 2012 word onderhouden door de referentiepersoon en zijn echtgenote (dochter van verzoekster), blijkt hieruit dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, en dient hieruit de duurzaamheid van de beschikbaarheid te worden afgeleid.

Echter is in de beslissing van verweerster hieromtrent niets terug te vinden...

Dat dergelijke stukken zoals hogervermeld als essentieel dienen te worden aanzien voor het beoordelen van het bewijs van 'een ten laste zijn'.

De opgelegde motivering moet in de beslissing zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de administratieve overheid om rekening te houden met alle elementen ten einde een beslissing te nemen.

Door zonder enig onderzoek de geloofwaardigheid van een verklaring op eer in twijfel te trekken, schendt verweerster tevens het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvV 9 november 2007, nr. 3488, RvV 28 april 2008, nr. 182.450) en dat deze beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 20 december 2007, nr. 5341).

Verweerster had - aangezien zij dit dus nodig achtte bij de beoordeling omtrent de financiële ondersteuning van de referentiepersoon - ook onderzoek kunnen voeren naar de beschikbaarheid van de bestaansmiddelen. Zij was namelijk perfect via de loonfiches op de hoogte van de gegevens van de werkgever van de referentiepersoon.

In casu is het duidelijk dat verweerster niet is uitgegaan van de correcte feiten en de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, zodat de bestreden beslissing de genoemde artikelen schendt en derhalve nietig dient te worden verklaard.

Betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel dient er juist op gewezen te worden dat het beginsel van behoorlijk bestuur de overheid een verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Verweerster beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid zodat zij er dient voor te zorgen dat zij zorgvuldig tewerk gaat bij de feitenvinding. Zodoende mag duidelijk zijn dat verweerster een manifeste vergissing heeft begaan en de motiveringsplicht werd geschonden.

Het begrip 'afdoende' in de artikel 2 en 32 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 impliceert dat de opgelegde verplichting in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, quod non in casu.

Het eerste middel is dan ook gegrond."

3.1.2 In de mate dat de verzoekende partij in het algemeen verwijst naar een schending van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur", wijst de Raad erop dat een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet kan worden ingeroepen, maar dat dient gepreciseerd te worden van welke beginselen precies de schending wordt ingeroepen. Volgens vaste rechtspraak van de Raad

van State moet onder ‘middel’ immers worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad zal derhalve zijn wettigheidsonderzoek beperken tot de specifieke beginselen van behoorlijk bestuur waarvan de schending werd ingeroepen. In de mate dat de schending van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” wordt aangevoerd, is het eerste middel onontvankelijk.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De verzoekende partij verwijst tevens naar het feit dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 de verplichting oplegt om de genomen beslissing afdoende te motiveren. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Daarnaast werpt de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht op. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. In dit verband wijst de Raad voorafgaandelijk erop dat de verzoekende partij een bloedverwant in opgaande lijn is van haar schoonzoon en geen bloedverwant in neergaande lijn, zoals de bijlage 19*ter* van 17 maart 2014 verkeerdelijk stelt. Ook de bestreden beslissing verwijst weliswaar naar artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet – dat op bloedverwanten in opgaande lijn betrekking heeft –, maar citeert inhoudelijk uit artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en maakt zodoende melding van “*de bloedverwanten in neergaande lijn*”. De verzoekende partij heeft aangaande de precieze juridische grondslag van de bestreden beslissing echter geen opmerkingen, zodat de Raad zich hierover niet kan uitspreken. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing draait om het begrip ‘ten laste’. Gezien zowel in voormeld punt 3° als in voormeld punt 4° sprake is van “*te hunnen laste zijn*”, kan de Raad zijn wettigheidstoetsing van de motivering van de bestreden beslissing, ondanks de onduidelijkheid over de precieze juridische grondslag, toch doorvoeren.

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, (...) die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...);

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)”

De bestreden beslissing steunt op het feit dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest, noch op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon, met name haar Italiaanse schoonzoon.

De verzoekende partij stelt, met verwijzing naar de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie dat het ‘ten laste zijn’ een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren kan bewezen worden, dat de gemachtigde eigen criteria toepast en er geen of onvoldoende rekening gehouden werd met de door haar neergelegde stukken, hetgeen in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie. De

verzoekende partij meent dat de criteria van de gemachtigde te streng zijn en gebaseerd op een eigen interpretatie van het begrip 'ten laste zijn'. Vervolgens gaat zij in op de motivering van de bestreden beslissing aangaande de geldtransfers die aan de hand van een verklaring op eer gestaafd worden.

De Raad wijst op de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet duidelijk op welke manier uit het feit dat het begrip 'ten laste' met ieder passend middel kan aangetoond worden, voortvloeit dat de gemachtigde in zijn beoordeling van de verschillende bewijzen die de verzoekende partij heeft voorgelegd te streng zou zijn geweest en het begrip 'ten laste' op een eigen manier zou geïnterpreteerd hebben. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie zou voortvloeien dat eender welk bewijs dat door een aanvrager wordt voorgelegd om aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam, zou volstaan om daadwerkelijk het bewijs van het ten laste zijn te leveren.

In casu dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde met betrekking tot het door de verzoekende partij neergelegde certificaat van 23 augustus 2013 dat zij geen onroerende goederen heeft in Tunesië heeft aangegeven dat dit document geen enkele informatie bevat over het inkomen van betrokkene in Tunesië of de wijze waarop zij in haar bestaansmiddelen, tot vertrek naar het buitenland, heeft voorzien. De Raad stelt vast dat dit beantwoordt aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier en de verzoekende partij laat na nader op dit onderdeel van de motivering in te gaan, zodat zij in dit verband een gebrek aan afdoende motivering of een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk maakt.

Tevens wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de verklaring van een echtgenote van de neef van de verzoekende partij waarin deze verklaart sommen geld te hebben meegenomen in naam van de dochter van de verzoekende partij een verklaring op eer betreft die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst en zodoende niet als bewijs kan aanvaard worden dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Italiaanse schoonzoon. De verzoekende partij stelt in dit verband dat dit een standaardformulering is en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet het minste onderzoek heeft verricht, hetgeen nochtans perfect binnen zijn mogelijkheden ligt, en zij verwijst naar "*de praktijk van verweerster die als het herkomstland dusdanig afgelegen ligt dat geldtransfers onmogelijk zouden zijn, verweerster dan controleert of het gebied zo afgelegen is dat het bewijs van overschrijvingen niet kan worden geleverd*". De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar loutere stelling dat het om een standaardformulering zou gaan, niet aantoont dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat een verklaring op eer niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar "*de praktijk van verweerster*" dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zulke praktijk bestaat en bovendien benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing het antwoord is op een door de verzoekende partij ingediende aanvraag, waarbij het aan de verzoekende partij is om de nodige bewijzen aan te brengen om aan te tonen dat zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Op de gemachtigde rust geenszins de verplichting om verdere onderzoeksdaden te stellen, teneinde de door de aanvrager neergelegde bewijzen verder te stofferen. Ook aangaande dit onderdeel van de motivering

van de bestreden beslissing wordt een gebrek aan afdoende motivering of een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte wordt aangaande het ten laste zijn geweest in het verleden in de bestreden beslissing aangegeven dat de voorgelegde loonfiches van de schoonzoon evenmin een bewijs vormen dat de verzoekende partij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Hierop gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat zij niet aannemelijk maakt dat wat dit betreft een gebrek aan afdoende motivering of een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt.

In een tweede onderdeel van het eerste middel gaat de verzoekende partij in op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing aangaande het ten laste zijn in het heden. In dit onderdeel van haar middel voert zij tevens de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad wijst erop dat, daargelaten de vaststelling dat het begrip 'ten laste' overeenkomstig de rechtspraak van het Hof Van Justitie slechts een noodzaak tot ondersteuning in het land van herkomst inhoudt, dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing slechts een overtollig motief betreft. De vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, volstaat immers reeds om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te schragen. Bovendien blijkt ook uit de motivering zelf dat het een overtollig motief betreft, daar dit motief als volgt ingeleid wordt: *“Er dient daarbij trouwens bijkomend te worden opgemerkt”*. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog – het tweede onderdeel van het eerste middel – niet verder dient te worden ingegaan.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Artikel 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds eerder vastgesteld dat het gezinsleven niet beperkt is tot mensen die gehuwd zijn maar zich tevens kan uitstrekken tot andere gevallen waarin men samenwoont (EHRM 13 juli 2000, Elsholz t./ Duitsland, nr. 25735/94).

In casu is er weldegelijke sprake van een feitelijke samenwoning, en een gezinsleven.

Hiervoor kan zoals hogervermeld worden verwezen naar het feit dat verzoekster zowel te tijde van haar legaal verblijf als op heden inwoont bij de referentiepersoon, haar schoonzoon en diens echtgenote (dochter van verzoekster), en waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster en haar familie als gezin dienen te worden beschouwd in de zin van artikel 8 lid 2 van het EVRM.

Een eventuele inmenging moet steeds het evenwicht tussen de belangen van verzoekster in het kader van haar gezinsleven en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde te eerbiedigen.

Het moge duidelijk zijn dat dit evenwicht niet wordt geëerbiedigd.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de relaties niet noodzakelijk moeten gebaseerd zijn op het huwelijk , doch eveneens een ‘de facto vorm’ kunnen aannemen (F. DE BOCK, “De rechtspraak ten gronde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

inzake annulatiebevoegdheid: overzicht van rechtspraak juni 2007 - september 2008, T. Vreemd. 2009, afl. 1,8).

De Raad heeft vroeger reeds geoordeeld dat uit het feit dat de betrokken gezinsleden samenwonen op hetzelfde adres redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de gezinsbanden voldoende hecht zijn (RvV 17 juli 2008, nr. 14.250). Ter zake kan niet betwist worden dat verzoekster en de familie op hetzelfde adres wonen.

Het is dan ook duidelijk dat er sprake is van een effectieve gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie in de zin van artikel 8 EVRM en bevestigt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest RvV 27 mei 2008, nr. 11.801.

De bestreden beslissing, dewelke een inmenging is op het recht van verzoekster gewaarborgd door artikel 8 EVRM, met name het ontwikkelen van relaties met andere(n) - gezinsleden, mist dan ook alle redelijkheid en is niet proportioneel ten opzichte van het fundamentele recht waarover verzoekster beschikt.

Bovendien werd tevens een Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV, bijlage 20) bevolen, zodat derhalve een effectieve afweging dient te worden gemaakt tussen de belangen van verzoekster en het belang van verweerster bij het treffen van een verwijderingsmaatregel.

Dat het namelijk zo is dat verweerster een beslissing dient te nemen in verband met de aanvraag van verzoekster, en zij hiervoor over een tijd van 6 maanden beschikt, bij gebreke waaraan de aanvraag van verzoekster automatisch dient te worden ingewilligd.

Dat verweerster 5 maanden en 22 dagen heeft gewacht ten einde een beslissing te nemen in dit dossier, en dus 8 dagen voor het verstrijken van de wettelijk voorziene termijn waarbinnen een beslissing dient genomen te worden.

Door op dergelijke manier te handelen heeft verweerster een zeker schijn gecreëerd dat verzoekster haar aanvraag zou worden ingewilligd.

Dat het dan ook onredelijk is om verzoekster via een bijlage 20 uit te wijzen, gelet op de beslissing van verweerster die dan ook niet als proportioneel kan worden aanzien, in vergelijking met recht van verzoekster op de eerbiediging van haar gezinsleven.

Het tweede middel is dan ook gegrond."

3.2.2 Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu beroept de verzoekende partij zich uitsluitend op een gezinsleven in België, met name met haar dochter en schoonzoon.

De Raad wijst erop dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekende partij en haar dochter en schoonzoon dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De Raad wijst erop dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verwijst louter naar het feit dat zij samenwoont met haar dochter en schoonzoon. De Raad wijst er echter op dat het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 32). De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het EHRM, maar deze rechtspraak heeft betrekking op de samenwoning tussen niet gehuwde partners. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op welke manier deze rechtspraak relevant is voor de situatie *in casu*, die het samenleven van een ouder met haar meerderjarige dochter en schoonzoon betreft. Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde arresten van de Raad dient te worden vastgesteld – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – dat zij nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreffen die vergelijkbaar is met de hare. De Raad merkt in dit verband nog op dat het arrest van 17 juli 2008 met nummer 14 250 betrekking heeft op een persoon die reeds meer dan 30 jaar in België verbleef, waarvan 20 jaar op legale wijze, en dat in

het arrest van 27 mei 2008 met nummer 11 801 geoordeeld wordt dat een dermate hechte familieband niet aangetoond werd. In haar uiteenzetting in het kader van het tweede middel voert de verzoekende partij geen andere bijkomende elementen dan de samenwoning aan die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat uit de loutere samenwoning kan afgeleid worden dat de banden tussen haar en haar dochter en schoonzoon dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij in het kader van het eerste middel heeft aangevoerd dat zij sinds 2012 door haar dochter en schoonzoon onderhouden wordt, maar zij toont dit niet aan en dit blijkt ook niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij meent weliswaar dat uit het feit dat zij officieel bij haar dochter en schoonzoon ingeschreven werd en uit de voorgelegde loonfiches van de schoonzoon kan afgeleid worden dat zij door haar dochter en schoonzoon onderhouden wordt, maar zij maakt niet duidelijk op welke manier deze elementen hierop zouden moeten wijzen. Een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot het bestaan van een privéleven, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in haar uiteenzetting beperkt tot een betoog aangaande het bestaan van een gezinsleven enerzijds en de inmenging in dit gezinsleven anderzijds. Zodoende wordt ook het bestaan van een privéleven niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg valt de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Het (beknopte) betoog van de verzoekende partij dat sprake is van een ongeoorloofde inmenging in haar vermeende gezinsleven is dan ook niet dienstig.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat de bestreden beslissing acht dagen voor het verstrijken van de wettelijk voorziene termijn van zes maanden werd genomen en dat een zekere schijn werd gecreëerd dat haar aanvraag zou worden ingewilligd, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke manier dit betoog verband houdt met artikel 8 van het EVRM. Bovendien wordt erop gewezen dat de wet de gemachtigde zes maanden de tijd geeft om zijn beslissing aangaande de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij te nemen, zodat niet kan ingezien worden op welke manier het daadwerkelijk nemen van een beslissing binnen deze termijn enige schijn zou hebben gecreëerd dat de aanvraag zou worden ingewilligd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij lijkt de voorgehouden schending van het redelijkheidsbeginsel te kaderen in de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM. Aangezien hoger reeds werd aangegeven dat zulke schending niet aanvaard kan worden, kan ook de schending van het redelijkheidsbeginsel niet aanvaard worden. In de mate dat de verzoekende partij het feit dat de gemachtigde vijf maanden en 22 dagen gewacht heeft om een beslissing te nemen als een schending van het redelijkheidsbeginsel zou beschouwen, verwijst de Raad naar hetgeen in dit verband hoger werd gesteld.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE